

Στους μετανάστες μαγκιά, στ' αφεντικά τσιμουδιά...

Καταρχήν μια επισήμανση:
δε σκοπεύουμε να χαϊδέψουμε τ' αυτιά κανενός.

Γνωρίζουμε πολύ καλά πως η χώρα αυτή είναι μια χώρα ρατσιστών. Ρατσιστών, που τα τελευταία 20 χρόνια έζησαν μέσα στον λιγγο της ψευδαίσθησης πως θα μπορούν να τα βγάλουν πέρα στραγγίζοντας την εργασία των χιλιάδων μεταναστών και μεταναστριών που αναγκάστηκαν να πατήσουν το πόδι τους στη πιο βρωμερή γωνιά όλων των Βαλκανίων. Το τραινάκι της κοινωνικής ανόδου ήταν αν μη τι άλλο συναρπαστικό για τα ντόπια αφεντικά και όσους ήθελαν να γίνουν σαν αυτά αλλά η βόλτα τέλειωσε. Υποθέτουμε θα τα μάτατε τα νέα.

1. Μαθήματα ανατομίας (που τόσο αρέσουν στους ναζί)

Το κατά προσέγγιση 1 μέτρο που χωρίζει τον μέχρι πρότινος καλοζωισμένο πρωτοκοσμικό κόσμο με τα άρια πατριωτικά μυαλά τους, έχει αρχίσει να τοιμπίει την πλατούλα των ελλήνων. Η κρίση τους θύμισε πως διαθέτουν και σπονδυλική στήλη αλλά -ας μην τρέφει κανείς αυταπάτες- δεν πρόκειται να την χρησιμοποιήσουν για ν' αντισταθούν στα αφεντικά. Αντίθετα ξεκινάνε τα γαβγίσματα προς εκεί που θεωρούν ότι τους παίρνει -με πρώτα και κύρια τους μετανάστες. Ακόμα και τώρα όμως κάνουν λάθος.

2. Μικρή ιστορική αναδρομή (τελικά τι έγινε με εκείνο τον υποτιθέμενο θάνατο της εργατικής τάξης;)

Αν σημειώθηκε κάτι αξιο αναφοράς τα τελευταία 20 χρόνια, αυτό δεν ήταν παρά μια πρόσκαιρη υλική και (δυσανάλογα μεγαλύτερη) συναισθηματική απομάκρυνση της εγχώριας εργατικής τάξης από τη θέση και (κυρίως) τη συνείδηση του εργάτη. "Όλοι μπορούσαν να τα καταφέρουν". Μέσα στην κοινωνική και πολιτική αφασία που παρήγαγε η διαπίστωση αυτή, τα αφεντικά και οι ρουφιάνοι τους έμοιαζε να παίζουν μπάλα σ' άδειο γήπεδο. Και δεδομένης της παρακμής των πρόσφατων ταξικών αγώνων η επίθεσή τους δε θα μπορούσε παρά να είναι υλική και ιδεολογική ταυτόχρονα. Η βεβαιότητα της δυνατότητας κατασκευής και διατήρησης ενός κόσμου που θα λειτουργεί με βάση την αδιάκοπη τροφοδοσία της εργασίας (και την υποτίμηση) των μεταναστών βρισκόταν στην αιχμή της -αν και ελάχιστοι το παραδέχονταν επισήμως. Η μόνη επωδός των "ξένων που μας παίρνουν τις δουλειές" ήρθε να απλωθεί σαν βούτυρο στο ψωμάκι των μικροαστών που έψαχναν να συγκαλύψουν μια σειρά από άφατες βεβαιότητες. Πως, δηλαδή, ελάχιστοι έλληνες ήταν διατεθειμένοι να κάνουν τις δουλειές που έκαναν οι μετανάστες και πως η συντριπτική πλειοψηφία της ελληνικής κοινωνίας είχε (ή φιλοδοξούσε να) στραγγίξει κάθε υλικό και συναισθηματικό καύσιμο (την εργασία, τα κορμιά, την απόγνωση και την περηφάνεια) του πολυεθνικού προλεταριάτου. Και έτσι οι έλληνες μικροαστοί άρχισαν να συνωστίζονται στις σκιώδεις πύλες μιας

προκήρυξη Νο.9

1η έκδοση: Γενάρης 2012, κυκλοφόρησε σε 6.500 αντίτυπα
2η έκδοση: Φλεβάρης 2012, 3000 αντίτυπα
από την αντιφασιστική συνέλευση autonome antifa

(ένα περιστατικό που συνέβη στη Νίκαια, μια σύντομη ανασκόπηση του παρελθόντος και μια προειδοποίηση για το μέλλον)

ανύπαρκτης καταναλωτικής Εδέμ που θα δουλεύουν "οι ξένοι για αυτούς".

Γιατί οι έλληνες ξεχνάνε. Ξεχνάνε τη δική τους μετανάστευση στη Γερμανία, ξεχνάνε τη ναζιστική κατοχή, ξεχνάνε τη χούντα και τις εξορίες, ξεχνάνε την Κοκκινιά. Και επιπλέον οι έλληνες ξέρουν καλά πως να πουλάνε τρέλα. Ξέρουν να κλείνουν αυτιά και μάτια και να συγκαλύπτουν όλα τα περιστατικά που συνέθεσαν το κανιβαλικό μωσαϊκό που λέγεται ελληνική καπιταλιστική πραγματικότητα εδώ και 20 χρόνια: τους πυροβολισμούς μεταναστών στα σύνορα, τους πνιγμούς τους απ' τους δουλέμπορους στα σαπιοκάραβα, τις δολοφονίες τους από νοικοκυραίους επειδή τους "έκλειψαν ένα καρπούζι", τους βιασμούς χιλιάδων μεταναστριών σε μπουρδέλα και κωλόμπαρα σε Αθήνα και επαρχία, την απλήρωτη εργασία τους υπό την απειλή της αστυνομίας και της απέλασης, τα πογκρόμ, τους καθημερινούς εξευτελισμούς, την υποτίμηση -τελικά το γεγονός πως η χώρα αυτή βγήκε έστω και πρόσκαιρα από το στάτους της ψυροκόσταινας, όχι γιατί οι κάτοικοί της είναι ο περιούσιος λαός, αλλά γιατί στραγγίξε κάθε υλικό και συναισθηματικό καύσιμο (την εργασία, τα κορμιά, την απόγνωση και την περηφάνεια) των μεταναστών εργατών και εργατριών.

3. "Λέγε, λέγε όλο και κάτι θα μείνει" (γνωστό ναζιστικό ρητό που αρέσει πολύ στα αφεντικά και τους ρουφιάνους τους- ακόμα και στη Νίκαια)

Μερικούς μήνες πριν, κυκλοφόρησε στη γειτονιά της Νίκαιας η βρόμα πως "κάποιοι Πακιστανοί βίασαν μια κοπέλα". Η φήμη κατασκευάστηκε στο μυαλό μιας χούφτας ρατσιστών με σκοπό να δικαιολογήσει το κυνήγι που εξαπέλυσαν στη συνέχεια εναντίον μεταναστών εργατών. Ωστόσο, η εν λόγω φήμη δεν συνιστά απλά για μια "καλή ιδέα" που έτυχε να γεννηθεί στα μυαλά μιας δράκας χιτλερικών. Αποτελεί, αντίθετα, μια πρακτική που "έχει δουλευτεί στην προπόνηση". Τα ίδια έκαναν και οι ναζί το '38 στη Γερμανία όταν με το πρόσχημα μιας τυχαίας δολοφονίας εξαπολύσαν πανεθνικό πογκρομ ενάντια στους Εβραίους, το ίδιο έγινε τον περασμένο Δεκέμβρη στο Τορίνο όταν οι ιταλοί φασίστες κάψανε -με το πρόσχημα κάποιου υποτιθέμενου βιασμού- έναν τοιγγάτικο καταυλισμό, το ίδιο έκαναν οι νεοναζί γερμανοί το 2005 όταν -με το πρόσχημα πως "τους παίρνει τις δουλειές"- οκότωσαν στο Μόναχο τον έλληνα μετανάστη Θεόδωρο Βουλγαρίδη. Σε κάθε περίπτωση, ωστόσο, τόσο η ουσία όσο και το ζητούμενο της διασποράς φημών δεν έχει να κάνει με την "αλήθεια" ή το "ψέμα" του περιστατικού, αλλά με το γεγονός πως οι δημιουργοί τους τις κατασκευάζουν και τις διαδίδουν χρησιμοποιώντας μια ηγεμονική κοινωνική συνθήκη (το ρατσισμό) και προκαταβάλλοντας κανιβαλικές πρακτικές (το κυνήγι μεταναστών) που περιμένουν απλά μια φορμή για να ξεσπάσουν. Να το πούμε απλά: οι ρατσιστές (πάντα βέβαια εκ του ασφαλούς και με τις πλάτες των αρχών) "ψάχνονται" για τοαμπουκά. Και στην προσπάθειά να φτιάξουν για τον εαυτό τους το προφίλ του τιμωρού βαφτίζουν τον κανιβαλισμό "αυτοδικία". Ωστόσο, εμείς επιμένουμε: αυτό που έχει σημασία δεν είναι η "αλήθεια" ή το "ψέμα" του εκάστοτε περιστατικού (στην προκειμένη του "βιασμού"). Δεν έχει σημασία, δηλαδή, η αστυνομική πλευρά του γεγονότος. Αυτό που έχει σημασία και μετράει στ' αλήθεια είναι πως οι φήμες αυτές αποτελούν την ιδεολογική

συμπύκνωση των αντιλήψεων που συνιστούν την ρατσιστική ελληνική καθημερινότητα και πως για αυτόν ακριβώς το λόγο τα ρατσιστικά ξεσπάσματα που τις συνοδεύουν καταλήγουν να ξεπερνούν το ίδιο το γεγονός (στην προκειμένη το βιασμό) και να αποκτούν δική τους ζωή.

Την ίδια στιγμή οι κρατικοί υπάλληλοι της Χρυσής Αυγής που μυρίστηκαν αίμα, βιάστηκαν να κουβαληθούν στην περιοχή προσπαθώντας να ψαρέψουν στα θολά νερά της δεξαμενής ηλιθίων που εδώ και δεκαετίες στελεχώνει τις στρατιές των αφεντικών. Στην απέλπιδα προσπάθειά τους να συσπειρώσουν τους ρατσιστές της Νίκαιας και του Κορυδαλλού, διοργάνωσαν μια μίζερη συγκέντρωση που διεξάχθηκε με την προστασία της αστυνομίας και στην οποία ο άριος αρχηγός τους διακήρυξε για ακόμα μια φορά από μικροφώνου την περηφάνεια του για τους πολιτικούς προγόνους του, που συνεργάστηκαν με τους ναζί στην κατοχή και στήσανε το μπλόκο της Κοκκινιάς με αντάλλαγμα ένα μπουκάλι λάδι. Κατά τα άλλα, βέβαια, οι ναζί μοιάζει να τα έχουν βρει λίγο δύσκολα στην ευρύτερη περιοχή. Τα τελευταία νέα λένε πως μια ομαδούλα που ετοιμαζόταν να την πέσει σε μετανάστες στα περίεξ έφαγε τρέξιμο από Πακιστανούς που τους πήραν χαμπάρι...

“Την κατάρα μου να έχεις να γεννηθείς σε ενδιαφέρουσα εποχή” (κινέζικη παροιμία)

Ξεβολεύτηκαν λοιπόν οι πατριώτες και γαβγίζουν προς πάσα κατεύθυνση -με πρώτη και κύρια αυτή των μεταναστών. Άρχισαν να καταλαβαίνουν πως η αντίληψη του αιώνιου παρόντος όπου τα πάντα είναι τακτοποιημένα (η δουλειά, ένας οίγουρος μισθός, η κοινωνική τοποθέτηση, το εξασφαλισμένο μέλλον) είναι μια παιδιαστική αντίληψη. Συνειδητοποιούν σιγά σιγά πως η ανασφάλεια της ανεργίας και η πάλη για την επιβίωση αφορά και τους ίδιους και δεν είναι απλά μια κατάρα για όποιον είναι μετανάστης. Συνειδητοποιούν πως κινδυνεύουν με υποβιβασμό στη δεύτερη εθνική της κοινωνίας που οι ίδιοι έφτιαξαν και νιώθουν -για αυτό το λόγο- προδομένοι. Ωστόσο, ακόμα και τώρα μέσα στα σκοτάδια της κρίσης, η ταξική συνείδηση μοιάζει για αυτούς πολύ μακρινή: κάτι μεταξύ βρισιάς και ματαιότητας. Το μόνο που ξέρουν είναι να ψελλίζουν κάτι γραφικότητες που τις πλάσσουν για αποστάγματα σοφίας: πως, δηλαδή, *"τα λαμόγια φάγανε τα λεφτά"*, πως *"οι ξένοι επενδύτες λυμάνονται τη χώρα"*, πως *"οι πολιτικοί μας προδώσανε"*. Βέβαια η πραγματικότητα είναι διαφορετική και (μέσα στην απλοτητά της) ισοπεδωτική για τις διαψευσμένες προσδοκίες των ντόπιων μικροαστών. Η πραγματικότητα είναι πως εδώ και πάνω από είκοσι χρόνια η εγχώρια εργατική τάξη έχει εξορίσει τις ταξικές αναφορές και ερμηνείες θεωρώντας πως έχει πίσσει την καλή και πως αυτή είναι μια συνθήκη που θα διαρκέσει για πάντα. Ωστόσο, οι μαλακίες πληρώνονται. Και τα αφεντικά απέδειξαν (μέσα σε ένα βράδυ σχεδόν) πως είναι έτοιμα να εισπράξουν. Οπότε, η εγχώρια εργατική τάξη (με ελάχιστες φωτεινές εξαιρέσεις) έρχεται -ούσα ανοργάνωτη και (από δική της επιλογή) αποκομμένη απ' το πολυεθνικό προλεταριάτο- να απαντήσει στο ιστορικό δίλημμα (που πάντα πάει πακέτο με κάθε καπιταλιστική κρίση) που λέει "ή το κράτος ή εμείς". Για να διαλέξει τελικά, όχι την ταξική αγωνιστικότητα και περηφάνεια αλλά τη συστράτευση με τα αφεντικά, την εναπόθεση των ελπίδων της (για ακόμα μια φορά) στην κρατική μεσολάβηση και τον εναγκαλισμό της με τους φασίστες. Δεν είναι να απορεί κανείς: **η θρασυδειλία και η ταξική προδοσία έχουν ποτίσει τόσο πολύ τους πόρους της που αποτελούν πια δεύτερη φύση της**. Υπάρχει, ωστόσο, ακόμα ένα πρόβλημα.

Τα αφεντικά δεν πρόκειται να χαριστούν σε κανέναν απλά και μόνο επειδή αυτός τους δήλωσε κάποτε υποταγή. Τα αφεντικά ένα πράγμα ξέρουν όταν ο καπιταλισμός βρίσκει τα όριά του: την εκμετάλλευση (μέχρι το σημείο της εξόντωσης), τον ρατσισμό, τον πόλεμο και το θάνατο. Οι πατριώτες θεωρούν πως ακόμα και στην παράταση μπορούν να αντιμετωπίζουν την κρίση, τις περικοπές, την ανεργία, τα νοσοκομεία που κλείνουν, τους άστεγους σαν παροδικά συμπτώματα μιας απλά "ατυχούς" συγκυρίας που θα τα ξεπεράσουν ο καθένας ατομικά και όλοι μαζί δηλώνοντας υποταγή στο κράτος. Φυσικά, τα πράγματα δεν πάνε έτσι. Τα αφεντικά δεν υποσχέθηκαν σε κανέναν πως θα γλιτώσει απλά και μόνο επειδή είναι δουλικός, ανιστόρητος και ρατσιστής. Μπορεί τώρα να κυνηγάνε τους μετανάστες, αλλά αύριο κιόλας θα κυνηγούν τον άνεργο, τον άστεγο, τη γυναίκα, τον ψυχικά ασθενή, τον ηλικιωμένο. Και το κριτήριο δε θα είναι απλά η αγάπη για την πατρίδα ή όποιο άλλο νοσηρό συναίσθημα έχει αλυσοδέσει ανά τις εποχές τον εκμεταλλευτή με τον εκμεταλλεζόμενο αυτού του κόσμου. Το κριτήριο θα είναι το ποιος θα χαρακτηριστεί "παραγωγικός" και ποιος "αντιπαραγωγικός" για τους καπιταλιστικούς σκοπούς. Και η δεύτερη κατηγορία έχει χώρο για πολύ κόσμο -ρατσιστές και μη.

Για να τελειώνουμε: **εμείς δεν πάμε να αλλάξουμε τα μυαλά κανενός**. Κατανοούμε -με τα εργαλεία και την αυτοπεποίθηση που μας δίνει η τάξη μας και η αντιφασιστική της παράδοση- πως κανένας δεν έγινε αντιρατσιστής επειδή άκουσε "τα σωστά επιχειρήματα". Από τους λιποτάκτες του πρώτου παγκοσμίου πολέμου, μέχρι τους αντιφασίστες της Ισπανίας του 1936 και από τους

κομμουνιστές του εγχώριου εμφυλίου, μέχρι τους 300 μετανάστες που πέρυσιν τέτοια εποχή αγωνίστηκαν για λογαριασμό ολόκληρης της εργατικής τάξης, όλοι οι άντρες και όλες οι γυναίκες που διάλεξαν τον διεθνισμό και την ταξική αξιοπρέπεια δεν κατέθεσαν στην Ιστορία παρά μία βεβαιότητα: πως καθένας και καθεμιά διαλέγει στρατόπεδο ανάλογα με αυτό που του επιβάλλει η συνείδηση, η ηθική και το ταξικό του συμφέρον. Η υπόθεσή μας δεν αποτελεί απλά μια ιδεολογική μάχη αλλά έναν αγώνα για ζωή. Όποιος έχει τα ίδια κίνητρα, ντόπιος ή μετανάστης, άντρας ή γυναίκα, άνεργος ή εργαζόμενος, άρρωστος ή υγιής, "παραγωγικός" ή "αντιπαραγωγικός" θα μας έχει στο πλευρό του. Οι υπόλοιποι θα μας βρουν μπροστά τους. (Μικρή υποσημείωση: όσοι κατανοούν πως λειτουργεί ο κόσμος, αλλά προτιμούν την ασφάλεια του σπιτιού τους και της ιδιότητάς τους, καλό θα ήταν να αποφασίσουν τι θέλουν για το μέλλον, τώρα που γυρίζει. Η υπομονή έχει και τα όριά της. Άμα το παρατραβήξεις μετατρέπεται σε δειλία.)

Κατά τα άλλα τα πράγματα είναι απλά. Κάποιοι έχουν βαλθεί να μετατρέψουν τη γειτονιά της Νίκαιας σε εκτροφείο φασιστών, αλλά γνωρίζουμε πως είναι πολλοί και πολλές αυτοί που δεν ψήνονται με τη ρατσιστική προπαγάνδα. Αυτή η προκήρυξη είναι κάλεσμα συσπείρωσης. Όποιος και όποια ενδιαφέρεται να κάνει κάτι ενάντια στα ασπόνδυλα, να μοιραστεί τις εμπειρίες του από τη γειτονιά ή να προσφέρει την εργασία, τις συναισθηματικές και ψυχικές του ικανότητες στη διατήρηση της αντιφασιστικής παράδοσης της τάξης μας και στη διάσωση της κοινής κληρονομιάς μας μπορεί να έρθει σε επαφή.

Ο δρόμος μας ανήκει.
Η νύχτα μας ανήκει.
Το μέλλον μας ανήκει.

Οι **AUTONOME ANTIFA** που συζήτησαν, πλήρωσαν και μοιράζουν αυτή την προκήρυξη είναι μια αντιφασιστική συνέλευση που δρα στην Αθήνα.

"Συνέλευση": Δηλαδή οριζόντια οργάνωση -άνεργοι και εργαζόμενοι, μαθητές και φοιτητές, γυναίκες και άντρες που μαζεύονται και αποφασίζουν όλοι μαζί.

"Αντιφασιστική": Δηλαδή, όλοι μας καταλαβαίνουμε πολύ καλά πως ετούτη η κοινωνία είναι μια ταξική κοινωνία και ότι μέρα με τη μέρα γκρεμίζεται πάνω από τα κεφάλια μας ακριβώς όπως τα είπαμε παραπάνω. Η μοναξιά, ο ρατσισμός και η ρουφιανιά που βασιλεύουν γύρω μας είναι τα μπάζα από αυτό το γκρέμισμα.

AUTONOME ANTIFA - ANTIΦΑΣΙΣΤΙΚΗ

ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ: Δηλαδή, μπροστά σε αυτό το γκρέμισμα να μην είμαστε ούτε μόνοι, ούτε φοβισμένοι, ούτε αδύναμοι.

για επικοινωνία:

autonome.antifa@yahoo.com

για παλαιότερο υλικό:

autonomeantifa77.wordpress.com

ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΙΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ

**autonome
antifa**